

Николина Нейкова

Зрънце гордост

Когато овчарите свиреха с медни кавали по равните тракийски поля, земята цъфтеше и раждаше жито. Житото ставаше залък хляб, топящ се в устата на морни жътвари, на забрадени в черни забрадки майки, на хубави млади девойки и на всички, които бяха гладни.

Когато земята грееше в майска утрин, събрала в себе си дребните жълтици слънчеви лъчи, светът не знаеше, че там някъде, отвъд планини и стръмни могили, отвъд хладни гори, през села и дълбоки долини, гордо лежеше една земя – земята на нашия живот, на дедите ни, на хляба и сладкопойните птици – нашата земя Тракия.

Зиме, спяща под мека бяла черга, криеща в топли пазви едро жито; лете кипяща от звън на сърпове, огласяна от тъжните напеви на уморените и бедни българи, които сякаш търсят в угарта ѝ не зрънце жито, а зрънце надежда. Тракия, нашият дом, минало и нашата вечност, е събрала сълзите на целия божи свят. Сякаш всяко човешко око е плакало над нея. Тракия е взела очарованието на красивите девойки, газили с боси нозе росните ѝ треви. Това е земята, която ние носим в себе си, нашата вечно жалееща майка, която се е раздавала както от топла пита се кърши комат хляб. Давала е от себе си на света, Вселената е взела от нейните комати пръст и е раздавала на чужди, незнайни хора.

Само звънкият плач на гъдулката е останал сякаш забравен, за да запази във времето и да напомня за Тракийските съкровища, скрити в пазвите на нашата малка България. Да носи песента за ония страшни времена, в които Тракия е била обляна в кръв и черни сълзи, да разказва за самодиви, церящи хайдушки рани.

Угасне ли морният ден, смрачи ли се, тракийски самодиви лудо заиграват нестинарско хоро. Под белите им нозе блести жарта, блестят сълзите на тракийските бежанци, светят черните очи на тракийски юнаци и алени устни на гиздави моми. Белите самодивски одежди призрачно режат тъмнината и хладния мрак, а някъде горе, в тъмните усои, пее онази гъдулка, дете носи от векове песни, плач и кървава пот. Свири и пее в тъмни, дълбоки долини, пее, не спира. Реди песен за това, че вечността на Тракия не се е прекършила хиляди лета и зими. Загубила е много от своите деца, плакала е над много юнашки гробове, простила е на много предатели. Но никога не е спирала да бъде силна и млада, сякаш новородено момиче, плачещо в люлка. Не е посървала и не е била с глава, наведена надолу. Тя пее и танцува вечното българско хоро, наредено от моми и момци, утолява нашата жажда с чиста, изворна вода, дава ни от своя хляб.

Днес нашата земя е по-китна и по-красива от всякога. Малка,

колкото пролетно цвете, красива и омайна като голям майски букет! От-
рязаха косите ѝ, избодоха очите ѝ, но никой не успя да вземе сърцето ѝ.

Сърцето на Тракия, сърцето на България сме ние, нейните деца. Лу-
таме се по света, но пак се връщаме тук, в земята на Ботев. Връщаме се,
защото нийде по света няма такъв мирис на обич и вярност, на топла пи-
та и сладък мед. Други народи много са взели от нас, но и много са ни
дали. Давали са ни гордост и достойнство, защото всяка капка кръв в за-
щита на Отечеството е зрънце гордост българска. Всяка шепа пръст, по-
дарена от тракийските земи, е три шепи величие над всички народи!

Днес отново се връщаме в твоите прегръдки. Идваме с насълзени
очи и жажда, тичаме през света, за да се върнем по-бързо у дома – при
хляба и виното. Хлябът, роден от белите ръце, и огънят, запален от гор-
ки съчки.

Прости ни, майко, че толкова време не запяхме твоите песни, пес-
ните на жътварките, не отчупихме от твоята топла пита, не се заслушах-
ме в плача на гъдулката! Бяхме слепи и обезверени.

Днес се завръщаме при теб, по-копнеещи от всякога да те прегър-
нем и да се поклоним пред твоята обич.

КРАЙ

© Николина Нейкова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9825>]